

تجاوز و قتل زنان عراقی
توسط گروه‌های شبه
نظامی اسلامی

گفتگو با هوزان محمود در
مورد پی آمدهای اشغال
نظامی و اسلامیزه شدن
عراق بر ای زنان

هوزان محمود

آزادی زن: این مصاحبه در شهریور 1385 انجام شده که به علت اهمیت موضوع و مسئله روز بودن آن در اینجا چاپ میشود.

شهرزاد نیوز: شلیک به سوی زنان، ربودن و قتل آنان در عراق توسط گروه های مسلح، به امری روزمره در این کشور تبدیل شده و وضعیت زنان در عراق امروزی نسبت به سال های گذشته خطرناک تر گشته است. به ویژه، هنگامی که زنان برای حقوق خود مبارزه کنند و در مقابل حملات ضد زن ایستادگی کنند. یانار محمد، رئیس سازمان حقوق زنان در عراق یکی از زنانی بود که اولین تهدید به قتل، به علت فعالیت های خود برای حقوق زنان را دریافت کرد. سازمان حقوق زنان در عراق، تشکلی است که توسط زنان برای مبارزه در جهت دستیابی به حقوق خود تأسیس شده است. این سازمان تاکنون برگزار کننده ی تظاهرات متعددی علیه تجاوز، ربودن، و قتل های ناموسی در عراق بوده است. مصاحبه ی ذیل توسط مایک دیمار با هوزان محمود، یکی از اعضای این سازمان انجام شده است. صفحه ۳

در آستانه صدمین
سالگرد ۸ مارس

جنبش آزادی زن
پیشتاز آزادیخواهی و
برابری طلبی!

آنر ماجدی

امر برابری زن و مرد امروز یکی از حاد ترین مسائل جامعه بین المللی است. نابرابری زن و مرد یکی از قدیمی ترین و جان سخت ترین تبعیضات مبتلابه جامعه بشری است. جنبش دفاع از حقوق زن بیش از دو قرن است که برای رفع تبعیض از زنان مبارزه میکند. لیکن این جنبش صرفا موفق شده است که در بخش کوچکی از جهان تبعیضات فاحش علیه زنان را از میان ببرد. هنوز در هیچ گوشه جهان زنان نتوانسته اند به برابری کامل و رهایی دست یابند. اما اگر گوشه کوچکی از جهان به دستاوردهای قابل ملاحظه ای دست یافته است، در بخش اعظم جهان میلیونها زن در اسارت و بیحقوقی کامل بسر میبرند. ابتدایی ترین حقوق نیز از این زنان سلب شده است. زن ستیزی و ستمکشی زن یک وجه شرمناک جامعه معاصر است.

چرا علیرغم نزدیک به دو قرن مبارزه علیه فرودستی زنان، علیه تبعیض جنسی و برای برابری زن و مرد، زنان هنوز در قید تبعیض و نابرابری و در اسارت صفحه ۲

کنفرانس بین المللی در گرامیداشت 8 مارس
و همبستگی با زندانیان سیاسی

صفحه ۵

پرویز کامبخش روزنامه نگار

حکم اعدام برای یک روزنامه
نگار افغان

صفحه ۶

زنان هنوز هم فریاد سر میدهند

تاریخسازان جهان روزهای به یاد ماندنی را بعنوان نشانه و مظهر مبارزات خود ثبت می کنند. چنین روزهایی، خود به فراخوان مبارزه تبدیل میشوند. هر سال در این روزها، آمال و اهداف مبارزه با صدای بلند اعلام میشود و به دنیا گوشزد میشود، که این اهداف همچنان زنده اند و تضادهایی تاریخی این مبارزه کماکان حل نشده باقی مانده اند. هشتم مارس، یکی از این روزها است. زنان مبارز و پیشرو در سراسر جهان از مدتها قبل به پیشواز روز هشتم مارس می روند تا کوبنده تر از پیش، خواست رهایی و آزادی زن را فریاد کنند.

روز 8 مارس تا سال های بسیار تنها در تقویم کشورهای سوسیالیستی به رسمیت شناخته شده بود اما با ظهور موج دوم فمینیسم در کشورهای اروپایی و آمریکایی نیز این روز به رسمیت شناخته شد تا اینکه در سال 1977 سازمان ملل متحد نیز 8 مارس را رسماً روز جهانی زن نامید. این یک حرکت آگاهانه برای خنثی کردن این روز از محتوا مبارزاتی و طبقاتی آن بود. آنها 8 مارس را برسمیت شناختند تا آنرا مهار کنند و تحت کنترل خود بگیرند. اما مراسمهای فرمایشی «روز زن» و مجامع دیگری که از آن پس، توسط سرمایه داری در «حمایت» از زنان برگزار شده، هیچگاه نتوانسته اهمیت و جایگاه واقعی «هشتم مارس» را لوٹ کند.

صفحه ۵

زنان هنوز هم فریاد سر میدهند:

سرکوب زنان ممنوع!

دنباله در آستانه صدمین سال از صفحه 1

مردسالاری قرار دارند؟ این سوالی است که در ذهن هر انسان آزادیخواه و برابری طلبی نقش می بندد. چه منفعت پایداری فرودستی زنان را لازم و ضروری میسازد. ممکن است استدلال شود که ستمکشی زن به قدمت جامعه بشری است و لذا ذاتی بشر. اما آیا این پاسخی قانع کننده به جان سختی این ستمکشی است؟ بسیاری نهادهای کهن تبعیض، نابرابری و اسارت در طول تاریخ در نتیجه توسعه جوامع و مبارزات جنبش های اجتماعی زائل گشته اند. در طول دو قرن اخیر، با عروج نظام سرمایه داری، بسیاری از نهادهای کهن دست و پاگیر یا غیر ضروری سریعاً در مقابل تعرضات اجتماعی، سیاسی یا اقتصادی رنگ باخته اند. ستمکشی زن اما در زمره استثناها است. دو قرن مبارزه وسیع، مبارزاتی که بعضاً بسیار گسترده و رادیکال بوده است، موفق به امحای این نهاد ارتجاعی تبعیض نشده است. چرا؟

برای پاسخ به این سوال باید به عامل اصلی یعنی مبانی مادی ستمکشی زن دست برد. پاسخ در نیاز نظام سرمایه داری به این نهاد تبعیض و بردگی است. فرودستی زن مهمترین عامل تفرقه در جامعه بشری است. قرار دادن نیمی از جامعه در

مقابل نیمه دیگر، زنان و مردان در مقابل یکدیگر، آسان ترین و قابل توجه ترین ابزار سرمایه داری برای تشدید استثمار و ممانعت از اتحاد طبقاتی طبقه کارگر است. ایدئولوژی های متفاوتی برای توجیه این فرودستی، ازلی و ابدی جلوه دادن آن، طبیعی قلمداد کردن آن، پذیرش آن توسط نه تنها مردان، که ظاهراً از تداوم آن بهره مند میشوند، بلکه همچنین زنان، که قربانیان آن هستند، شکل گرفته است. مذهب قدیمی ترین و پایدارترین آنها است. اگر هنوز در قرن بیست و یک، دو قرن پس از شکل گیری جنبش های آزادی زن، زنان در قید اسارت مردسالاری قرار دارند، دلیل و عامل را باید در سرمایه و نیاز نظام سرمایه داری جستجو کرد.

همانگونه که ستمکشی زن نهادی کهن و جان سخت است، مبارزه علیه آن نیز سنتی پایدار و قوی است. این جنبش موفق شده است که در پاره ای از جهان دستاورد های با ارزشی در عرصه حقوق زن کسب کند. مبارزه برای حقوق برابر و آزادی زن اکنون به یک وجه پایدار جامعه معاصر بدل شده است. در بخشی از جهان که زیر سلطه اسلام بسر می برد، وضعیت زنان بسیار وخیم و بعضاً برده وار است. اسلام سیاسی بعنوان یک جنبش ارتجاعی و زن ستیز هویت و یک رکن مهم

ایدئولوژی خود را فرودستی زن قرار داده و حجاب را به بیرق این جنبش بدل کرده است. آپارتاید جنسی بعنوان یک

رکن اساسی این جوامع بر زن و مرد تحمیل میشود. جنبش آزادی زن علیه اسلام سیاسی اکنون در ایران به یک جنبش قوی و گسترده بدل شده است. این جنبش میتواند نقشی بسیار موثر

در مبارزه علیه اسلام سیاسی، برای سکولاریزه کردن جامعه و مذهب زدایی ایفاء کند. تاثیر جنبش آزادی زن در ایران به چهار چوب مرزهای ایران محدود نمیشود. جنبش آزادی زن در ایران نقش مهمی در رهایی زنان جوامع اسلام زده از زن ستیزی خشن و فرودستی برده وار زن در این جوامع دارد. این رسالت را باید درک کرد و مبارزه برای آزادی زن، برابری زن و مرد و عقب نشاندن اسلام سیاسی را با قاطعیت و جدیت به پیش برد. 8 مارس یک سنت پایدار در جامعه ایران است. تلاش های رژیم اسلامی برای مقابله با 8 مارس و جانشینی آن با یک روز اسلامی با شکست مواجه شده است. تلاش های اخیر جنبش ملی - اسلامی برای آفریدن یک روز ملی زنان نیز راه به جایی نبرده است. جنبش آزادی زن در ایران در کنار و در همبستگی با جنبش بین المللی حقوق زن در جهان 8 مارس را گرامی میدارد. 8 مارس اکنون به یک روز مهم و شناخته شده برای مردم ایران بدل شده است. رژیم اسلامی از مدتی قبل به استقبال آن میرود. سال گذشته در بسیاری از شهرها نیروهای سرکوب تمام قوای خود را برای ممانعت از برگزاری این روز بکار

International Women's Day

100 Years

2008

Organization for Women's Liberation-Iran

Women's Rights are Universal.
The fight goes on!

www.womensliberation.net

گرفتند.

امسال در آستانه صدمین سالگرد 8 مارس جنبش حقوق زن در شرایطی قرار دارد که کلیه نشریات و وب سایت های "قانونی" زنان ممنوع شده است، تعدادی از فعالین زن در اسارت بسر میبرند، بسیاری از دانشجویان آزادیخواه و برابری طلب در زندان زیر شکنجه اند، رهبران کارگری در اسارت اند. باید بکشیم که 8 مارس آزادی و برابری تمام این زندانیان سیاسی بدل کنیم. جنبش حقوق زن باید در پیشاپیش جنبش آزادخواهی و برابری طلبی مردم ایران قرار گیرد. این جنبش قابلیت های بسیاری برای تحقق این امر داراست. 8 مارس امسال را به روز آزادی و برابری جامعه بدل کنیم. جنبش آزادی زن تنها در یک جامعه آزاد و برابر به خواست های خود دست میابد، جامعه ای آزاد از سرکوب، اختناق و تبعیض اقتصادی، سیاسی و اجتماعی. در آستانه صدمین سالگرد 8 مارس صفوف خود را هر چه محکمتر، عزم خود را راسخ تر و تلاش خود را صد چندان کنیم.

آذر ماجدی

ستم بر زن موقوف!

مصاحبه با هوزان محمود

سوال: موقعیت زنان در عراق در حال حاضر بدتر از گذشته، در هنگام حکومت صدام حسین، شده است. آیا شما با این نظر موافق هستید؟

هوزان محمود: متأسفانه این امر واقعیت دارد، چرا که اشغال عراق و عملیات تروریستی که روزانه انجام می شوند، موقعیت زنان را بدتر کرده است. مهمترین معضل، فقدان امنیت برای زنان می باشد و آشکار است که در عراق امروزی زنان از هیچگونه حمایتی برخوردار نیستند.

سوال: تحقیقات گوناگون از سوی سازمان عفو بین المللی نشان داده اند که بسیاری از زنان عراقی از این که به تنهایی و بدون همراه منزل خود را ترک کنند، وحشت دارند. آنان به مدرسه نمی روند و شاعل نیستند. خشونت علیه زنان در مقایسه با دو سال اخیر به میزان قابل ملاحظه ای افزایش یافته است.

هوزان محمود: عراق از سوی آمریکا و متحدانش اشغال شده است و آنان عروسک های خیمه شب بازی خود را به مسند قدرت نشانده اند؛ رژیم می که هیچگونه حمایت و امنیتی را به زنان عرضه نمی کند. هنگامی که زنان به خیابان میروند، معلوم نیست که آیا آنان در سلامت و امنیت به خانه بازمی گردند یا نه؟ این موقعیت امروز زنان است. حملات روزانه به افراد، عملیات انتحاری، تجاوز، آدم ربایی، قتل زنان توسط گروه های مختلف، به ویژه گروه های اسلامی که به ترور مردم دست می زنند و همچنین خود سربازان اشغالگر موقعیت اسفناکی را برای زنان به وجود آورده اند. زنان دستگیر می

شوند و گاهی در هنگام بازداشت به آنان تجاوز شده و یا از آنان سوء استفاده جنسی می شود. بعضی از زنان نیز توسط سربازان آمریکایی شکنجه می شوند. به وضوح می توان مشاهده کرد که موقعیت زنان پس از جنگ شدیداً بدتر شده است. آمریکا و متحدانش ما زنان را بین سکت های مذهبی، قومی و قبیله ای تقسیم کرده اند.

سوال: چرا حقوق زنان چنین پس روی را تجربه کرده است؟ **هوزان محمود:** این رژیم می که به آن قدرت داده شده، بیشتر از نیروهای ارتجاعی و راست مذهبی تشکیل شده است. گروه های سیاسی اسلامی می خواهند به زنان شرایط زندگی اسلامی را تحمیل کنند. این نیروها نه تنها هیچ حمایتی از زنان نمی کنند، بلکه قصد دارند جامعه ی عراق را اسلامیزه کنند، مخصوصاً برای زنان.

سوال: شما گفتید که فقدان امنیت یکی از دلایل اصلی موقعیت نابسامان زندگی زنان در عراق امروزی است. اما چه باید کرد تا مساعدتی در این زمینه انجام گیرد؟

هوزان محمود: حضور نیروهای اشغالی در عراق به گروه های تروریستی اسلامی، که به بهانه ی اشغال به خشونت دست می زنند، مشروعیتی دائمی و بنیادی میدهد. اما واقعیت این است که این گروه های تروریستی علیه اشغال نظامی نمی جنگند، بلکه آنان نیز می خواهند قواعد وحشتناک و عقب افتاده ی خود را به مردم عراق، به ویژه به زنان تحمیل کنند. بنابراین، پایان اشغال نظامی مقدمه ای است برای پایان یافتن وضعیت کنونی در عراق.

سوال: سازمان شما موافق خروج

عراق - تجاوز و قتل زنان توسط گروه های شبه نظامی اسلامی

به گفته پلیس عراق، گروه های شبه نظامی شیعه در جنوب عراق زنان را به خاطر عدم رعایت قوانین اسلامی به قتل می رسانند و خطر روزافزون این گروه ها، بسیاری از زنان را از زادگاه خود فراری داده است. رئیس پلیس بصره به خبرنگاران و کانال های تلویزیونی عرب گفته است که در پنج ماه گذشته در بصره، حداقل 40 زن به قتل رسیده اند. وی می گوید، مطمئن هستیم که قربانیان زیاد دیگری هم وجود دارند که خانواده هایشان از ترس این گروه ها، قتل آن ها را اطلاع نداده اند.

گروه های شبه نظامی تحت کنترل سازمان "شیعه بدر" و "سپاه مهدی" می کوشند قوانین اسلامی را تحمیل کنند. تحمیل این قوانین به این شیوه، در زمانی انجام می شود که نیروهای بریتانیایی کنترل بصره، بزرگ ترین شهر جنوب عراق، را به دولت عراق سپرده اند.

تصور می رود دولت عراق که عمدهً تحت نفوذ شیعیان است، به صورت تاکتیکی و گاهی هم مستقیم از این نیروهای شبه نظامی حمایت می کند. "سازمان بدر" از "شورای عالی اسلامی عراق"، جناح شیعی در دولت عراق حمایت می کند. "سپاه مهدی" شاخه نظامی شیعی مقتدی الصدر می باشد. به گفته ساکنین شهر، زنانی که حجاب اسلامی را رعایت نمی کنند، مورد حمله نیروهای شبه نظامی شیعه قرار می گیرند. بسیاری از زنان می گویند تهدید شده اند که اگر حجاب را رعایت نکنند، به قتل خواهند رسید.

زهره دانشجوی کالج، که از بصره به بغداد گریخته است، اخیراً به خبرگزاری "اینترپرس سرویس" گفته است، مردان نظامی به ما نزدیک شدند و گفتند باید حجاب اسلامی را رعایت کنیم و دیگر آرایش نکنیم. آن ها از پاسداران انقلاب ایران تقلید می کنند و ما معتقدیم که از جمهوری اسلامی ایران دستور می گیرند. وی می گوید، روی دیوارهای بصره به رنگ قرمز به زنان در مورد رعایت حجاب اسلامی و استفاده از لوازم آرایش هشدار داده شده است.

یک محقق امور اجتماعی در دانشگاه بغداد به این خبرگزاری گفت، وضعیت در بغداد هم خیلی فرقی ندارد. تمام دانشگاه ها تحت کنترل نیروهای نظامی اسلامی هستند که مرتب با قوانین اسلامی، دانشجویان دختر را تحت فشار قرار می دهند. وی گفت به این دلیل است که خیلی از خانواده ها دیگر نمی گذارند دخترانشان به دبیرستان و کالج بیایند. در اوایل امسال، وزارت آموزش و پرورش عراق متوجه شد که بیش از 70 درصد از دختران و زنان جوان دیگر در کلاس های مدرسه یا کالج حاضر نمی شوند.

به گفته اهالی شهر چند تن از زنان قربانی پیش از آن که ربوده شوند، متهم شده بودند که "بد" هستند. جسد اکثر زنان ربوده شده، مدتی بعد پیدا میشود. اجساد چند تا از آنان در زباله ها انداخته شده بود و آثار تجاوز و شکنجه روی بدن آن ها دیده می شد. به گفته چند تن از اهالی که نمی خواستند نامشان برده شود، بر روی چند تا از جسدها، یادداشتی چسبانده شده بود که روی آن نوشته شده بود: این زن، زن "بدی" بود.

صفحه بعد

رهائی زن رهائی جامعه است!

دنباله مصاحبه با هوزان محمود

نیروهای اشغالی از عراق است. اما فکر می کنید، پس از آن چه اتفاقی خواهد افتاد؟ آیا واقعاً معتقدید که وضعیت عراق بهتر خواهد شد؟

هوزان محمود: ما حضور این نیروها را در دو سال اخیر دیده ایم. آنان نه تنها هیچ کاری نکرده اند که وضعیت زنان و جامعه ی عراق را قدری بهبود بخشد، که بر مبنای همین استدلال وجود آنان بی فایده است، بلکه هر چه بیشتر فقر و نکبت را برای جامعه ی ما به بار آورده اند. آنها ما زنان را بین سکت های مذهبی، قومی و قبیله ای تقسیم کرده اند و رژیم ی را بر سر کار آورده اند که نماینده ی ما نیست. این رژیم، کاملاً در جهت منافع آمریکا حرکت می کند و پس از سقوط صدام هیچگونه راه حل مناسبی برای هیچیک از معضلات ارائه نکرده است. نظر ما این است که هنگامی که اشغال پایان یابد، نمی تواند بدتر از این که هست، شود. چرا که عراق امروزه تبدیل به میدان جنگ و خونریزی بین گانگسترهای اسلامی و گروه های سیاسی شده است که قربانیان ترور آنها مردم هستند. حتی حکومتی که در دوسال و نیم اخیر بر سر کار آورده شده، نیز بی فایده است. باور ما بر این است که مردم عراق پس از خروج نیروهای اشغالگر حداقل دیگر با معضلاتی که حاصل اشغال نظامی هستند، مواجه نخواهند بود.

سوال: اما اکنون وزارت زنان تأسیس شده است که یک چهارم کرسیهای مجلس ملی را برای زنان رزرو کرده است. به نظر شما این هیچ معنایی ندارد؟

هوزان محمود: حضور زنان در پارلمان کافی نیست. فراموش نکنیم، زنانی که در

پارلمان خواهند نشست، نماینده ی زنان عراقی نیستند. آنان به آنجا برده می شوند و برای این انتخاب می شوند که منافع آمریکا را نمایندگی کنند و نه به دلیل اینکه کاری برای زنان عراقی انجام داده اند و فعال حقوق زنان بوده اند. غالب این زنان نه تنها برای زنان عراقی چهره های شناخته شده ای نیستند، بلکه بخشی از این پارلمان ارتجاعی هستند که از سران قبایل مذهبی تشکیل شده و این زنان نیز وابسته به سیاست آنان هستند. آنان به این دلیل آنجا نیستند که واقعاً برای بهبود وضع زندگی و موقعیت زنان کاری انجام داده اند و یا از زنان حمایت کرده اند. همین دو یا سه ماه پیش بود که این زنان قطعنامه ای در پارلمان ارائه کردند که طی آن شوهران یا "سرپرستان" بایستی اجازه اطاعت نکنند، کتک بزنند. این قطعنامه ثابت میکند که نمایندگان زن در پارلمان، همانند مردان مرتجع هستند. آنان قصد دارند، وضعیت ایران، عربستان سعودی و یا افغانستان تحت حاکمیت طالبان را در عراق پیاده کنند.

سوال: تلاش های زیادی از سوی فعالین زنان و حقوق بشر در جهت درج حقوق مساوی زنان و مردان در قانون اساسی جدید انجام شد. با این حال سازمان شما فراخوان بایکوت انتخابات را داده است. چرا؟

هوزان محمود: به این دلیل که قانون اساسی باز هم توسط کسانی نوشته شده، که منتخب آمریکا و متحدانش و رژیم مرتجع کنونی عراق بوده اند. در واقع این قانون اساسی حقوق بشر و حقوق زن را از یکدیگر جدا کرده و آن را نقض کرده است، چرا که اساس این قانون اساسی، شریعت و حقوق اسلامی است. این قانون اساسی به نفع مردم نوشته نشده و

دنباله تجاوز و قتل در عراق

یکی از آخوندهای شیعی در بغداد به شرط آن که نامی از او برده نشود در گفتگو با این خبرنگاری از این قتل ها دفاع کرده است. وی میگوید، این جای یک کشور اسلامی است و باید قوانین اسلامی را رعایت کنیم. نباید اجازه دهیم تحت عنوان آزادی و این مزخرفات، فساد به خانواده هایمان راه پیدا کند.

آخوندهای سنی، نظر دیگری دارند. یک شیخ سنی به خبرنگاری "اینتر پرس سرویس" در بغداد گفت، در اسلام ممنوع است که زنان موها و بدن خود را به نامحرم نشان دهند. اما این جا یک دولت اسلامی نیست، و ما فقط می توانیم به زنان توصیه کنیم. همان طور که به مردان توصیه می کنیم، که قوانین اسلام را رعایت کنند. به هر حال، جزای چنین اشتباهاتی، مسلماً قتل نیست.

لیبرال های عراق، عمیقاً از نبود آزادی های فردی متأسفند. سالم از حزب کمونیست عراق در بغداد می گوید، ما از نابودی دستاوردهای زنان عراقی تحت رژیم صدام حسین، که عقب مانده می دانستیم، بسیار متأسفیم. آمریکایی ها قول دادند عراق را مظهر آزادی و رفاه خواهند کرد. الان ما هیچ کدام را نداریم. نقل از شهرزاد نیوز و سایت گزارشگر www.gozareshgar.com

خوبی با آنان نداشته ایم. دو هفته قبل وزیر تعلیم و تربیت، قانونی در رابطه با جدایی دانشجویان دختر و پسر در دانشگاه ها به تصویب رساند. دانشجویانی که تاکنون در کنار یکدیگر به تحصیل مشغول بودند، اکنون بایستی در کلاسهای جداگانه درس بخوانند. حتی قرار است قانونی تصویب شود که طبق آن دانشجویان دختر مجبور به داشتن چادر در دانشگاه ها گردند. این ها اولین نتایج یک قانون اساسی ارتجاعی هستند. آنها می خواهند زنان و مردان را جدا کنند و شیوه زندگی حاکم در ایران، عربستان سعودی و افغانستان تحت حکومت طالبان را در عراق مسلط سازند.

افسانه پایدار- شهرزاد نیوز

بخشی از سیاست مشروعیت بخشیدن به رژیمی است که هم اکنون در قدرت است. این قانون اساسی هیچ ربطی به حقوق ما، آزادی های ما و مطالبات ما ندارد و تنها یک تکه کاغذ است.

سوال: انتقاد سازمان شما حتی شدیدتر بود. سازمان شما معتقد است که این قانون اساسی عراق را به قرون وسطا بازمیگرداند. پایه این انتقاد چیست؟

هوزان محمود: این فاجعه است که یک قانون اساسی برپایه اسلام و مذهب نوشته شود، و مبنای حقوقی جامعه قرار گیرد. چرا باید قانون اساسی عراق اسلامی باشد؟ چرا آنها می گویند که دادگاهها و قضات بایستی شریعت را بشناسند و بفهمند و بر اساس آن حکم صادر کنند؟ ما در گذشته هرگز چنین قوانینی نداشتیم. در قانون اساسی جدید مطلب زیادی در مورد حقوق زنان نوشته نشده است. این قانون عقیده ارتجاعی کسانی را انعکاس می دهد که در دستیابی به قدرت کمک گرفته اند. کسانی که ما هرگز تجربه

به سازمان آزادی زن پیوندید!

- دنباله زنان هنوز • شرایط کار و زیست کارگران زن فریاد سر میدهند وحشتناک است!
- ساعات کار طولانی و کشنده است!
- استنثار شدید، دستمزد اندک و محرومیت از هر گونه امکانات رفاهی بیداد میکند!
- نگهداری و بزرگ کردن فرزندان و کار بردگی خانگی ستم مضانف بر زنان کارگر است!
- "طلاق"، "سقط جنین"، "تامین شغلی"، "منع آزار جنسی" و "کاهش ساعات کار روزانه" حق مسلم ما است!

بورژوازی در ابتدا و در مسیر رشد خود سخن از آزادی و برابری زد. آزادی زنان نیاز رشد سرمایه داری بود. اما آرام آرام آزادی زنان را نیز همانند بسیاری دیگر از اصول انقلاب بورژوازی زیر پا گذاشتند، چرا که در بند بودن زنان و استنثار آن‌ها تحت نظامهای سرمایه‌داری، مذهبی و مردسالارانه و کارخانگی بی‌مزد زنان و پرورش نیروی کار جدید برای این سیستم به نفع بورژوازی بود.

آنچه در جای جای این تاریخچه مختصر رخ می‌نماید پایگاه اولیه روز ۸ مارس است و آنچه همین امروز هم خواستهای جنبش آزادی زن را با ۸ مارسهای دهه‌های قبل قابل مقایسه می‌کند همان خاستگاههای سوسیالیستی و مارکسیستی برخاسته از جنبش طبقاتی ضد سرمایه داری می‌باشد.

با شور و شوق به میدان می‌آیم تا دست آوردهای نوین مبارزاتی‌مان، رشته‌های پیوند و اتحاد محکمتری باشد در آزادی و برابری. هشتم مارس صحنه این حرکت شورانگیز است. هشتم مارس، روز جهانی زن، است! پس همه با هم فریاد سر میدهیم:

ستم به زن موقوف! سرکوب زنان ممنوع! رهائی زن رهائی جامعه است!

شهلا نوری

صدمین سالگرد ۸ مارس را گرامی بداریم! کنفرانس بین‌المللی در گرامیداشت ۸ مارس و همبستگی با زندانیان سیاسی

سازمان آزادی زن صدمین سالگرد ۸ مارس، روز جهانی زن را با اجرای یک کنفرانس بزرگ بین‌المللی گرامی میدارد. این کنفرانس تلاشی در جهت گسترده‌تر ساختن جنبش آزادی زن، جنبش علیه اسلامی سیاسی و برای سکولاریزه کردن جوامع تحت سلطه اسلام است. در روز جمعه ۷ مارس در شهر گونتبرگ، سوئد، کنفرانسی با شرکت فعالین و چهره‌های شناخته شده بین‌المللی جنبش آزادی زن و مبارزه علیه اسلام سیاسی برگزار می‌کند.

۸ مارس امسال در شرایطی برگزار میشود که بسیاری از فعالین آزادیخواهی و برابری طلبی در اسارت رژیم اسلامی قرار دارند. کنفرانس در همبستگی با این عزیزان در بند، یاد زندانیان سیاسی در ایران، فعالین حقوق زن، دانشجویان آزادیخواه و برابری طلب و رهبران کارگری در بند را گرامی میدارد و جامعه بین‌المللی را به تلاش برای آزادی آنها فرا میخواند. بخشی از کنفرانس که به زبان‌های فارسی، سوئدی و انگلیسی برگزار میشود، به اجرای مراسم هنری توسط هنرمند و شاعر برجسته مدرن ایران، ایرج جنتی عطایی اختصاص دارد.

سخنرانان و میهمانانی که تاکنون شرکتشان قطعی شده است، بقرار زیر است:

ایرج جنتی عطایی، هنرمند و شاعر

دیبا علیخانی، از فعالین جنبش آزادی زن و از سازمان دهندگان ۸ مارس در سنندج

آذر ماجدی، رئیس سازمان آزادی زن

سارا محمد، رئیس انجمن پیلا و فادیمه را فراموش نکن

هوزان محمود، نماینده خارج کشور سازمان آزادی زن عراق

نام میهمانان و سخنرانان دیگر پس از قطعیت به اطلاع عموم خواهد رسید. برای کسب اطلاعات بیشتر با شهلا نوری تلفن:

22 26 26 46 737 + و آدرس ایمیل:

azarmajedui@yahoo.com تماس بگیرید.

سازمان آزادی زن

5 فوریه 2008

صد سال مبارزه برای آزادی و برابری!

حکم اعدام برای یک روزنامه نگار افغان

پرویز کامبخش حدود سه ماه پیش در شهر مزار شریف بازداشت شد. دادگاهی در ولایت بلخ در شمال افغانستان، برای پرویز کامبخش، روزنامه نگار افغان حکم اعدام صادر کرده است.

این حکم در یک جلسه غیر علنی دادگاه در شهر مزار شریف صادر شد. دادگاه ولایت بلخ، این روزنامه نگار را به اتهام "اهانت به مقدسات و

تحریف آیات قرآن" محکوم به اعدام کرده است.

پرویز کامبخش که دانشجوی سال سوم دانشکده روزنامه نگاری در دانشگاه بلخ است، همزمان برای یک روزنامه محلی به نام جهان نو کار می کند. گفته شده است که پرویز کامبخش، سه ماه پیش، یک مقاله را از اینترنت گرفته و بعد از خواندن، آن را در اختیار دوستانش قرار داده است. این مقاله، که اسلام را به زن ستیزی متهم می کند، از یک وبلاگ ایرانی گرفته شده است. نهادهای مختلف از جمله سازمان روزنامه نگاران آزاد جنوب آسیا، کمیته حمایت از خبرنگاران و انجمن آزاد روزنامه نگاران افغانستان به بازداشت پرویز کامبخش اعتراض کرده اند.

بی اعتبار

دادگاه در ولایت بلخ پس از آن برای پرویز کامبخش حکم اعدام صادر کرد که شماری از آخوندهای افغانستان چندین بار خواستار مجازات اعدام برای این روزنامه نگار شدند. مسئولان

قضایی در مزار شریف می گویند مطلب برگرفته شده از اینترنت، حاوی مسایلی است که اهانت به مقدسات اسلامی تلقی می شود. ولی نهادهای مدافع حقوق روزنامه نگاران صدور حکم اعدام به آقای کامبخش را بی اعتبار خوانده و خواستار رهایی فوری کامبخش شده اند.

آخرین میخ بر تابوت آزادی

بیان

حدود دویست تن از مردم کابل، در اعتراض به صدور حکم اعدام یک روزنامه نگار افغان،

دست به تظاهرات زدند. تظاهر کنندگان که بیشترشان زن و دختر بودند، با سردادن شعارهایی، از پرویز کامبخش اعلام حمایت کردند.

تظاهر کنندگان که بیشترشان زن و دختر بودند، با شعارهای ضد دینی با عبور از چند خیابان، در مقابل دفتر هیات نمایندگی سازمان ملل متحد در افغانستان اجتماع کردند.

نقل از بی بی سی

یک زن از اهالی ولایت لقمان افغانستان خود را در داخل دادگاه آتش زد

نگهبان دادگاه در شهر هرات در افغانستان، از سوختن کامل یک زن جلوگیری کرده و او را از مرگ نجات داد. این زن افغان که برای گرفتن طلاق از شوهرش، به دادگاه مراجعه کرده بود، در اعتراض به حکم دادگاه خانواده، در داخل محوطه دادگاه خود را به آتش کشید. افغانستان از جمله کشورهای است که در آن خشونت علیه زنان به حد گسترده ای رواج دارد و تلاشهای نهادهای مدنی و سازمان های دفاع از حقوق بشر مانند قطره ای آب در مقابل کویری پهناور می باشد. مهم ترین علل خودسوزی در میان زنان مشکلات خانوادگی

است. بیشتر زنان از سوی خانواده های خود به ویژه همسران تحت فشار قرار دارند و زمانی که در مقابل همسران خود ایستادگی می کنند یا به شدت ضرب و شتم می شوند یا تحت فشار روانی قرار می گیرند. دختران جوان در سنین کودکی مجبور به ازدواج می شوند و در صورت مقاومت هیچ پناهگاه و حمایت کننده ای ندارند. آنها نیز آموخته اند که خودسوزی آخر خط است!

مسئولان بیمارستان مرکزی شهر هرات می گویند از ابتدای سال جاری خورشیدی، ۴۶ واقعه خودسوزی فقط در این بیمارستان به ثبت رسیده است!

بیشتر این افراد به خاطر استفاده از مواد نفتی در خودسوزی، به سوختگی بالای ۹۰ درصد میرسند و این نوع سوختگی شدید نه تنها در داخل افغانستان قابل درمان نیست،

بلکه در بیمارستانهای مجهز خارجی نیز، امکان درمان آن کمتر وجود دارد.

بسیاری از خانواده های کسانی که اقدام به خودسوزی می کنند به خاطر فرار از بازخواست و پیگرد قانونی، از بیان اینکه فرزند یا همسرشان اقدام به خودسوزی کرده خودداری می کنند. "بستگان مصدومان به شخص خود سوخته هم این ذهنیت را می دهند که گویا اگر مسئولان و پزشکان بیمارستان از خودسوزی آنها باخبر شوند، از درمان شان خودداری خواهند کرد، به این ترتیب حتی خود شخص هم این موضوع را کتمان می کند".

آیا این زنان و دختران جوانی که دیگر هرگز نخواهند توانست در آینه به خود نگاه کنند قربانی مجموعه ای از فقر، مردسالاری، اسلام، تهرج و ترویسیم دولتی آمریکا

زنده باد آزادی، برابری و رفاه!

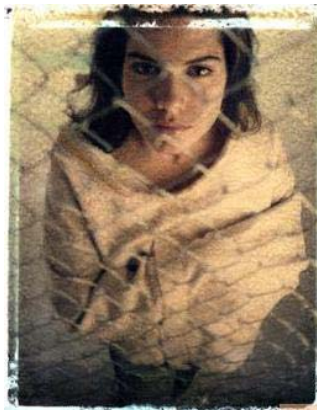
در خواست طلاق مساوی مرگ است!

مردی در کرج زنش را به
خاطر درخواست طلاق در
دادگاه به قتل رسانید

مرد جوانی پس از قتل همسرش به پدر زن خود حمله کرد و با شش ضربه کارد او را بشدت مجروح کرد. تلاش پزشکان برای نجات سمیه مؤثر واقع نشد و او در بیمارستان جان سپرد. اما پزشکان موفق شدند پدر او را از مرگ نجات دهند.

ماجرای زندگی و به قتل رساندن سمیه از دهان سهراب شوهرش: پنج سال پیش در شهر میانه با سمیه ازدواج کردم و حاصل آن یک فرزند چهار ساله است. اما در زندگی مشترک خود یک روز خوش هم نداشتیم. همیشه به خاطر مسائل خانوادگی با هم درگیر می شدیم. یک روز پس از جر و بحث با یکدیگر او را به شدت کتک زد و او با گرفتن طول درمان از پزشکی قانونی از من شکایت کرد. اما با وساطت آشنایان و اقوام با هم آشتی کردیم. پس از این ماجرا از شهرستان میانه به کرج مهاجرت کردیم. فکر می کردم همسرم ماجراهای گذشته را فراموش کرده و به زندگی و خانواده پایبند خواهد بود. اما بار دیگر اختلافهای ما شروع شد تا این که یک روز متوجه شدم او با حالت قهر خانه را ترک کرده و به خانه پدرش رفته است. اما پس از مدتی احضاریه ای از دادگاه خانواده به دستم رسید. او برای طلاق از من دادخواست داده بود. از همان موقع تصمیم گرفتم او را به قتل برسانم. روز برگزاری نخستین جلسه

رسیدگی به دادخواست طلاق ما، قبل از این که او به دادگاه مراجعه کند به آنجا رفتم و گوشه ای به کمین نشستم. حدود ساعت ۱۲ و ۳۰ دقیقه بود که سمیه و پدرش به دادگاه آمدند. قبل از این که آنها وارد ساختمان مجتمع خانواده شوند با کارد به او حمله کردم و ۱۵ ضربه به سمیه زدم که او نقش زمین شد. سپس با کارد به پدرش حمله کردم و شش ضربه نیز به او زدم. وقتی مطمئن شدم سمیه کشته شده است، قصد داشتم فرار کنم که توسط مأموران و مردم حاضر در صحنه دستگیر شدم.

وقتی همسر در "نهاد خانواده" جزئی از مایملک مرد محسوب میشود، بسیار طبیعی بنظر میرسد که او به خود اجازه دهد که حق زندگی را از او سلب کند! احقاق حق بی قید و شرط حیات انسان فقط در شرایطی تضمین شدنی است که دست میراث فکری و فرهنگی پیامبران و مذاهب عصر جاهلیت و قرون وسطی از زندگی مردم کوتاه شود. تثبیت برابری زن و مرد در نظام جمهوری اسلامی غیر ممکن است!

تهیه و تنظیم شهلا نوری

نامه از ایران

چند رو پیش در یک خبر گزارى حكومتى مطلبى خواندم و با خود گفتم شايد بد نباشد آنرا برای دیگران هم بازگو کنم زیرا این موضوع با همه طنز تلخی که در دل دارد خود بهترین تصویر را از وضعیت جامعه ای را نشان می دهد که زیر تیغ اسلام در حال فروپاشی است!

هر سال در ایران یک جلسه بین المللی به نام "جامعه و روابط جنسی" برگزار می شده است که ما قصد نقد این سمینار را نداریم. به هر حال نباید از جمهوری اسلامی انتظار داشت در این مسیر قدمی بدون عیب و نقص بردارد. اما نکته جالب زمانی است که احمدی نژاد در ادامه ی صاف کردن جاده برای ظهور امام زمان گذارش به این سمینار می افتد و تصمیم میگیرد نام آن را به "خانواده و باروری" تغییر دهد.

در واقع در نظر کسی همچون احمدی نژاد جامعه همان خانواده است و روابط جنسی نیز نمی تواند چیزی جز باروری معنی دهد! به هر حال تغییر نام سمینار باعث شد تا امسال هیچکدام از مهمانهای خارجی حاضر به حضور در این سمینار نشدند و خانمهایی که تنها برای باروری و تنها در چهارچوب خانواده خود زندگی می کنند و با جوامع بزرگتر و روابط انسانی تر قطع

رابطه کرده اند به تنهایی در این سمینار حضور به هم رسانند.

از طرفی دیگر این کار آنچنان عقب مانده و ارتجاعی است که حتی صدای مسئول این سمینار که خود اتفاقاً از فعالان شناخته شده ی اصولگرایان اسلامی است را هم در آورده شست. ایشان در نقدی که بر احمدی نژاد نوشته اظهار کرده است که انتظار نداشته احمدی نژاد فرق بین روابط جنسی و باروری را بدانند! اما از میان اطرافیاناش هم کسی پیدا نشده این موضوع را به ایشان بفهماند؟

وی این کار احمدی نژاد را هم چون اظهارات وی در مورد نبودن همجنسگرا در ایران یک عمل خجالت آور معرفی کرده است. در مورد مساله همجنسگرایان گفته است که باید احمدی نژاد اذعان می کرده در دین اسلام همجنس بازی محکوم است و در قوانین ایران با همجنسبازان شدیداً برخورد می شود(اعدام می شوند) و به همین علت آمار درستی از همجنسگرایان در دست ما نیست!

به این شکل می بینیم که احمدی نژاد حتی در میان همفکران عقب افتاده خود نیز دیگر نفوذ ندارد و آن ها نیز که خود یک همجنسگرا را مستحق مجازات می دانند از دست کارهای این شخص به ستوه آمده اند!

نیما نامی

اعتراض به بازداشت مریم حسین خواه و جلوه جواهری در انجمن صنفي روزنامه نگاران

ابتکار جالب کمیته ی هنری کمپین یک میلیون امضاء، ماسک هایی با علامت ضربدر سیاه در اعتراض به ادامه بازداشت دوستانشان و

اشاره ای به سکوت تحمیل شده بر زنان بود که توجه شرکت کنندگان در مراسم را به خود جلب کرده بود. به طوری که تعدادی از شرکت کنندگان نیز به تبعیت از آنان این ماسک ها را بر چهره زدند.

نقل از سایت www.photochange.info

زندانی سیاسی باید آزاد شود!

اعلام کردند که اگر به خواسته هایشان عمل نشود روز 26 و 27 فروردین در مدارس حاضر شده اما درس نمیدهند. اگر بازم به خواسته هایشان توجه نشود روز نهم اردیبهشت در مدارس حاضر میشوند ولی تدریس نمیکنند. در صورت بی توجهی به خواسته آنان روز 12 اردیبهشت در مقابل اداره کل آموزش و پرورش تهران و در هر استان جمع خواهند شد... آری این گوشه ای از واقعیت های ماست

در مقایسه ای کوتاه به آنچه توسط معلمان و فرهنگیان بخصوص در سالهای 85 و 86 گذشت نشان میدهد که در واقع جنبش معلمان بخصوص بعد از اعمال محدودیت ها و فشارها و احکام صادر شده دچار نوعی رکود شده است، در حالی که هیچ پاسخی به خواسته های فرهنگیان داده نشده است. روند طی شده بخصوص در ماههای اخیر به روشنی نشان میدهد که طلب کردن حقوق قانونی و احترام به منزلت و جایگاه واقعی که فرهنگیان در پی آن هستند يك حق دست یافتنی است که برای رسیدن به آن تنها باید هزینه لازم را پرداخت. روزها میگذرد و فرصتها از دست میروند. شاید فرصتهایی که دیگر هیچ گاه بر نخواهند گشت. طولانی ترین سفر هم باید با اولین قدم آغاز گردد..

نادیا کریمی بهمن ماه 86

نامه از ایران

نیلوفر غمگین

شناور در غم سکوت مرداب
به تلاطم دریا می اندیشد

گوشه ای از واقعیت ما

سالهای گذشته بخصوص سال 80 در تاریخ جنبش فرهنگیان به زنده بودن و حق ستانی آنان معروف است. حرکت هایی که در ابتدا صنفی و برای بهره مند شدن معلمان و فرهنگیان از حداقل حقوق متناسب با تورم رشد یابنده بود، به گونه ای سراسری عموم معلمان و فرهنگیان را در بر گرفت. روند جدید این حرکت در اسفند ماه سال 85 به حد بالایی رسید و به يك چالش جدی برای بیعدالتی های موجود و حقوق پایمال شده تبدیل گردید. معلمان در مقابل مجلس جمع شدند و خواستار فوریت دادن به پاسخ دولت مردان در مورد لایحه خدمات کشوری شدند. در پی آن بگير و ببندها و محدودیت ها شروع شد، بطوریکه در طول تعطیلات ایام عید نیز معلمان در بازداشت بودند.

در تاریخ دهم فروردین 86 شورای هماهنگی کانون صنفی به منظور بررسی ادامه اقدامات خود، جلساتی تشکیل داد و بعد از آن بیانیه ای منتشر کرد که در آن اعلام شد، اعتراضات معلمان برای تحقق خواست های خود در سال جدید ادامه خواهد یافت. آنها

میکند.

سینمای برای صلح قسمتی از جشنواره بین المللی فیلم برلین است که همراه با جشنواره فیلم برلین بطور سالیانه برای جمع آوری کمک به پروژه های کمک به کشورهای فقیر برگزار میگردد و به فیلمهای معمولاً مستند در رابطه های مختلف که به توسعه صلح و آشتی بین المللی کمک کنند جایزه میدهد. از جمله سازمانهایی که از کمک سینما برای صلح برخوردار میشوند یونیسف میباشد. برای اطلاعات بیشتر به سایت زیر مراجعه کنید:

www.cinemaforpeace.com

ملالی جويا كانديد دريافت جائزه سينما برای صلح شد

ملالی جويا نماینده پارلمان افغانستان (که نمایندگی وی به علت اعتراض شدید به پارلمان از سال گذشته به حالت تعلیق درآمده است) اینک توسط کمیته سینما برای صلح کانديد دريافت جایزه جشنواره بین المللی فیلم مستند حقوق بشر برای سال 2008 شده است. در نامه ای که کمیته سینما برای صلح به او نوشته آمده است، شما کانديد دريافت جایزه در این فستیوال در سال 2008 شده اید زیرا ما معتقدیم فیلم "دشمنان خوشبختی" شما کمک بزرگ و با ارزشی به صلح و تفاهم جهانی

بلژیک: حجاب ممنوع!

مقام های محلی برخی شهرها و استان های بلژیک حجاب را به عنوان نماد اسلام ممنوع اعلام کردند. مقام های محلی برخی شهرها و استان های بلژیک حجاب را به عنوان نماد اسلام ممنوع اعلام کردند.

برخی منابع اینترنتی دیروز نوشتند بلژیکی ها حجاب را به عنوان يك «نماد دینی» شناسایی کرده و آن را در مؤسسات عمومی که مستقیماً با شهروندان در ارتباط هستند ممنوع اعلام کرده اند.

به نوشته این منابع انتظار می رود این

ممنوعیت طی روزهای آینده به تمام بخش های این کشور گسترش پیدا کند. نقل از سایت آفتاب

www.aftab.ir/news/2008/
jan/31/c1c1201782451
_politics_world_veil.php

نشریه آزادی زن از انتقادات و پیشنهادات شما استقبال می کند.

مطالب، انتقادات و پیشنهادات خود را برای ما ارسال کنید.

رئیس سازمان آزادی زن آذر ماجدی، azarmajedi@yahoo.com

سردبیر پروین کابلی، parvinkaboli@yahoo.se, Tel: +46 707 744 020

دستیار سردبیر اسماعیل اوجی، esmail_owji@yahoo.com

آزادی زن را به دوستان خود معرفی کنید!